

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

arzu alır yalnızlık üşür

şir

KUL | sanat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Yalnızlık Üşür
Arzu Alır
Şiir**

genel dizi: 77

genel yayın yönetmeni: bilâl kolbüken

tasarım: franco colte

yayına hazırlayan: berna kasapoğlu

Aralık 2007 Ankara

baskı adeti: 1000

ISBN: 978-975-8996-77-3

kül sanat yayıncılık

meşrutiyet cad. 48/19

kızılay ankara

0 312 431 34 72

kulsanat@kulsanat.com

www.kulsanat.com

Arzu Alır YALNIZLIK ÜŞÜR

KÜL sanat

İÇİNDEKİLER

I. Bölüm

toprak damların yağmur korkusu

- 12 • ayırık otu
- 14 • camdan kutular
- 15 • küçümendik
- 16 • kırgın kadınlar
- 18 • renk benim
- 19 • yarın yok
- 20 • aşk üşüyor
- 22 • kaç satırlık hikaye
- 26 • kadındık
- 27 • kayboluş
- 28 • yalnızlık
- 30 • ölüm küçücük
- 31 • dar
- 32 • ömre ilenme
- 34 • yasak gülmelere
- 35 • hapsedilmiş bayram
- 36 • ışığa boğuldum
- 37 • kayıp mavi
- 38 • kalp ağrısı
- 40 • korku onurdu ölüye
- 42 • kimim
- 44 • çığlık
- 45 • buluşma ve sonbahar
- 46 • iki âşık

II. Bölüm

ateş kendine çevirir dokunduğunu

- 50 • öfkene yaktık mavi sandalları
- 52 • aşksızlık saati
- 53 • sığınak
- 54 • yenilgi
- 56 • sensiz
- 57 • kuş telekleri
- 58 • hasret tortusu
- 59 • yalnızlık yatağı
- 60 • sahipsiz göle
- 62 • unutulmuş yüze
- 63 • ararken yitirdiklerime
- 64 • gitmeler
- 66 • bahar mektubu
- 67 • diken sesleri
- 68 • hüznün kalabalık yolu
- 70 • terimizden sızan
- 72 • susku
- 73 • kumda kristal
- 74 • senin adın
- 76 • kuğu/hüznün
- 78 • güncemde iğde kokusu

ölesiye
korkuyorum
kaybolmaktan

kim verir
“şehre, kamyon arkasında gelen”
küçük kızın rengini?

yabanlığın ellerinden tutarak
öldürmeseydim kendimi
dağ kokardı dilim
korkmazdım aynalara bakarken

az önce boyadım duvarlarımı
soyundum siyahlarımdan

tek tanıdık
boynumdaki iğne oyası
sümbül moru
kuzu kulağı
ille de gül pembesi

toprak damlaların yağmur korkusu

***başıma yastık koymam bildim bileli
çatlaklarına doğduğum
sahibini bilmez toprak incinir***

ayrık otu

*şehir benim olmasın varsın,
yürümeye üşenmedim hiç*

ayrık otu olmak zor
ayıklanmak
yeniden yeniden çoğalmak

sustum ama teslim olmadım

toprak damların yağmur korkusu
bilirsin
soğuk bir gece baharım diyor
eserek geçmişimden

gölge istemem güneş çarpmaz beni

ağlamam da
alışkanlık böyle şey
yalnız yutkunmak sızlatır
yüreğime inen yollardan

korkum ondan yoktur belki

kaybetmek öldürmüyor
tutunmadığım yürekten

gözlerine bakmam gerek
kırılmam sanırdım sözden,
eziyetten

sevmişim, direncimin inceldiği yerden

camdan kutular

unuttu çoktandır yıldızlar
çocuklara selam vermeyi
örüldükçe etrafımıza
ışktan parmaklıklar

bense onlardan beterim

yazdıklarım camdan
bir kutu çoğu zaman
kendimi hapsettiğim
yıldız bekleyen şehirler
döşüyorum içine

küçümendik

dağ eteğinde büyüyen çocuk
bilir ne denli küçük olduğunu
ve annesiz olan

sırtıma neler bindirdiniz böyle
çoğalır gözlerimde ürküntü

sorsan ne çıkar avuçlarından
geçmiş tavşan uykulu çoban

kaçmıyorum artık
bir annenin yüz çizgilerinde
ısınmak özleminden

*yakın bir yol geçer
saydam kadınlardan
içimdeki gömütlere
söz kısılr*

kırgın kadınlar

bin yıllık kırgınlık sürüyor
kadınlık giysimi bırakıp gitsem
sesler vuruyor tinimi

eksikliğimi kattığınız dünya
bir göçerin yalın ayakları
dikenler ekiyorum çoraklığına

kadınlar duruyor benliğimin
dar kıvrımlarında
savunmasız çırılçıplak

gök dönüyor
başımda kin tepsisi

insanlığımın tırnakları kanatıyor
yaralarımın akan pislik
yarına kalmayacak
göğsüme inen tül yırtılıyor
kalp yok
ruh yok
ölüm yok
savaş istiyor kırgın kadınlar
düş yok

küllerini sepeleyen doğuş
bıkkın isteyişimizden
gün batıyor

sar sesimi sarmala
yakana taktım, düşmeyecek
olsa, aşk sustururdu
insanlığımın çılgın ağdını
oysa eksilmez aldıklarının yükü

günahımız ortaktı yaradılıştta
çöl olmadan önce
doğduğumuz bu güleç rüya

sustunuz ezerken ayaklar
toprak yuttu her uzattığımı da
kalır mı gördüğü suya

renk benim

sağır bir mevsimin ortasına düştük
aşk kokusuz tenlerde

parmaklarıma dolanan söz
farklı içimdekenden

üstümüzde gök gürültüsü
ışık yok
yağmur
yabancılığırna düşüyor

kaç rengi var yüzümün
yürek bölüyorum
her birine

yarın yok

*yüreği kör dünya
sen ne bilirsin
elemini
evlat yitirmiş bir ananın*

tevrat'ın laneti üstüne olsun!

*sindirdiğin ölü tarlaları
savaş çığırtkanlarının zaferi
sen ki onların şarkısını dinlersin
kabardığın mazlum bedenlerde
söndürürken şehvetini*

yarına inansam ne olacak

*halepçeli kadın
erimiş memesinde bebektir
felluce de kopmuş kol çocuk
ve bellek
yahudi külünde filistinli kanı
kusarken*

*aklım yine
ölümsüzlük masalıyla örtecek
yavrumun göz kapaklarını*

aşk üşüyor

*kar yağarken aşk üstüne
zaman eriyor*

**akşam deliren vakit
ellerinde sızlayan benim**

aklımın çengeline gölgeler

**gelin çiçekleri örtün
yenilgilerime**

*karanlık,
süslerinizle aydınlanan sözler*

kurtuluşum
melek uykuları
duygusuz

uçlarına sırnaşan yalan
susar tenimde

sayıkladığım
üstümden geçen ömür

ölüm ısıyor
üşüyen aşkın gözlerinden

kaç satırlık hikâye

dünya

efsunlu gözlerini aç aça
darmadağın bıraktın
ilmek ilmek ördüğümü

sayma üstüne bindirdiğim yükü
sabah uyanmamıştı henüz gül uykusundan
kurbağaların uyumadığı

dilsizdim bütün sağırlara inat

her akşam demirden aksamlara balmumu
yükleyip süsledim
kalın kaşlı dev heykelleri
bildiğim tüm kelimeleri sunaklara

yalnızlığıma eş olacaklardı
erirken içimin acısından
bir bir kalın ayaklı adamlar

koca karı büyücü

ateşine çöktün elinde sarhoş zaman hikâyeleri
örtünme daha ay var
eşlik edecek yalancıktan ağlaşmalarına

sendin bütün birikmişlerimi çalan
anamın dilinden ağlayacağım
kıvrımlarına tutturamadığım varoluşuma

havada ısıık

umurun yaşılılığının dostu yalnızlık
dinleme istersen
bulutlar doluyor
acısını alacak
kalın gövdeli adamdan kalanların

üstlerinden çimdik çimdik geçecek
sürüsüne bereket kuşların

kadındık

âdemden kalma bir kaburga
şarapla yıkanıp
sultanlar sofrasında nasıl kirlendik?

*içime katılan tohum üşüyor yabancılığımдан
sarındığım yorganadır öfkem
çelmesine takıldığım hayat kızarır
tanıdık yok rastlaştığımız yerde
el yüzüme serptiğin gülüş de yalan
kaybettiğim sığağa yakarış
saçmalarım bir ağız dolusu
içime ettiklerinden*

biz evrenin doyumsuz çocuklarıydık
ve öldürdük önce ruhlarımızı
bulduğumuz her canı yedik
semirdik
semirdik
irkilmedik günahlarımızdan

kayboluş

işte yalan bu

göğsümde dolaşan
o bahar yüzlü zemheri

aşk

benim gözümle görseler
savurduğum içtenliğı

unutmak gerekirmiş
ya da çekip gitmek
yaşamak için

kurşun gibi çöküyorum
dibine
saklı bir belleğın

yalnızlık

*çamura öykünen
kurur mu sulak yerde*

ne büyük kavga
kaybettiğin adını aramak

dilimi yitirdim
insanlık ormanında

kimsesizlik
gözlerimde dolanan gölge
el olmak sararken adımlarımı

bozulsun kaçışlarımla
kazdığım bütün tüneller
yabancı gözlere kilitlediğim soluğum

bıraksın yakamı
yalnızlık
sonsuz uçurumundan düşerken
eteklerine tutunduğum tanıdık

ölüm küçücük

*dünya güzeli bir ölüm
yatar mı kaldırımda sereserpe*

sustukça gözlerim büyüyor

şen sarhoşlarla
meyhane türküleri geçiyor

ben
sokak
ve söğüt ağacı

baktıkça küçültüyoruz
ak tüylerini ölümün

dar

doğduğum fanus dar

sızlar gitmek evimin içinde
hasret sanırken yerini bilmemek

doğduğum fanus dar

bir ip salınır kuyuya
ucundaki benim

ya yutulacak derin bilinmeze
ya dökmeli bundan böyle
yürek ağır

ömre ilenme

görme
dağ mavisi yalım
kırışıklar binmiş gerdanıma
bahar kokusuydum daha dün

uçuk bir gülümseme şimdi
elbiseme taktığım iğneler
ucunda inci mercan lapis
yılanlar dolanmış
ilk gençlik bahçelerime

çalarken kırınlığı neyler
dansa meyli ilk çiylerin
nasıl desem, inanlarım
ellerin öptüğü kadındır içimdeki

gamın taraçası benim
üzeri gelincik döşegi
hep doğudan mı kahr yeli
uçuk ölüm beklentisi kapılarım...

yasak gülmelere

keder bulmalarla kutsandık...

hüznü onlar kazıdı gözlerimize
başta simsiyah
ışılıtlıydılar
umutla yıkanmış
anamızın rahminden

bağladılar kefen beyazında
sus diye büyüttüler, suss

ne zaman gülmeyi denesek
tıkandık kaldık biz

gözlerim görmüyor artık
dün sevgili bir bahçe değil

artık çağıldamak istesek de
gönül töprülemek
kaderin eğreti gamzesi
tutuk mimiklerle
örtünür güleç seslerimizde

hapsedilmiş bayram

uzak bir şehrin yollarına gömdüm
hasret
emanet her geçen yolcuya

kar yağar
soğuk sızlar göğsümde

anam babam
omuz бүker uzun yol otobüslerine
yol boyu uçurum ayrılığı

büyümüş torunların
yaban dudakları
öpülmeyi unutmuş ellerinde

özlem
hapsedilmiş bayramdır
uzak bir şehrin eski evlerinde

ışığa boğuldum

ağlamayı bilmiyor
küçük siyah gözlerim

yıldızlar yolluyorum
suskun bir korku
ışık boğuyor güzeli

rahat uyusun insancığım
kanayan ayaklarıyla

göl dermedeyken
sarındığım aşk
unutuyor acısını
düz bir tepside körleşmenin

kayıp mavi

ömrüm karşı koyuş belki
ama yalnızlık...

ürperdikçe tenimiz
sevdanın çiyleleriyle
dar kapılar yaptık
güzelliği silkerek girmeye

dün bir gökkuşağı

gizleri aşıp gelen
kayıp mavi
kırlangıcın gözlerinde
bulutlanan özgürlük

kendimizden saklandık
kuşatıldıkça kuşattık
bizden bilerek
gölgeleri

kalp ağrısı

*kahve kardım sevdiğinden
otur söyleşelim*

kimdir şimdi giden

ince ince sızlıyor
sol yüzük parmağım
ağlayarak örtmek
istiyorum aklımı
öbür yüzüyle haykırmak
teklifsizce dünü

*kaburgalarımдан taşan sızı
nereye meyletsin şimdi*

kırık merdiven basamakları
eşeler soba artığı külleri
genç kızlığım, deli çağım
hoyrat bakışları
elimdekileri bölen

gemlerime vursam
hırçın sonyaz arısı

buhranlarını nasıl sevmesin
doğulu ruha yenilmiş beden

mengenede iki kaburga arası
sıktıkça burar
sol omzun feryadı

uyutmak şansım olsa ölümü...

sırma işli yatak örtüsü
üstümde kaç metre dokuma kefen

korku onurdu ölüye

(eğer cellât değilse)

tuttum:

dilinin kurumuş türküsünü gözlerinde
dilimde ısırğan otu

bir vatanın sürgün kardeşleriydik
omzumuzda çağlayanlar

gergin tende simsiyah
ve güzeldi gece
bir mendil düştü
ilmeklerinde insanlık
kırgın bakışları
tutsak gözlerimizde

tanıdım:
üşüten karanlığın tiz sesini
toprak soğuk
cellâtlara yabancılığımız ırlardan öte

ağlamadım:
yumdum sözlerimi sevdiklerine
ürkek bir güvercin ülkem

kimim

yüreğimin köşesine sakladığım
bahar da bilmez adımı

kasırgalarla boğuşuyorum
acının belleği derin

bazen çekip gitmek istiyorum
her korkak gibi
bahanelerin başına
çöktükçe susuyorum

nasıl bırakır hiçlik
yüzümü görmezsem
gözlerim içimde
dininceye kadar tutkunun şarkısı

sars beni
benlik denen
usta bir katilin içinde
yeter debelendiğim

çılgılığım kanıyor
her sabah ben kimim diye uyanırken

çığlık

*sırlar arıyorum bilincimin en diplerinde
vuruşmalarımdan artanlar öldürür*

**sele kaptırmak istemiyorum gözlerimi
evrenimin gizil bahçelerine serptim**

*boğulduğum koca deniz
sesi, ah sesi*

**gözlerimin arkasından sürtünen
kanırta kanırta geçenler büyütür**

adı kayıp iç seslerimin

**vermek istemiyorum yalnızlığı
acı yaban tende depreşir**

*ah, çığlığım pul pul
ötekine çarpmalarımda dağılır*

buluşma ve sonbahar

Çocuklar
güngörmez sokakları
kayaş ın

sobaların akşamüzeri soluğu
benim şarkımı söyler
ayva dallarında
yoksulluk birikir

güneşin
doğuşu aynı değilse de
şehrimde

yağmur kokusunda
kurumuş yaprak
geçmişle
buluşma mevsimidir

iki âşık

iki âşık bakıştı
benden habersiz

yabancıları değillerdi
besbelli çoktandır öptükleri
o atlas gözlerin

iki aşk çarpıştı
içimden sarsarak

bu uzak şehirde
canım acımıyor çoktandır
özlediklerimin izine

yahut bir iç kanama
gören olmuyor dışardan

uçarı şey şu yalnızlık
sıkıldıkça oyunlar kuruyor

duvarlara vura vura

öldürüyorum çoğulluğumu

komşular iniyor şikâyeteye,
her yanım sus pus

benim olmayan buzdan kentte

kokusu çalınmış güle çeker tenim

ayrıntılarda yitirdiğim
berraklığı arıyorum

***ateş kendine çevirir
dokunduğunu***

**parmaklarının
uzayan sığağını
aldım avuçlarıma**

**ayrılık
kırık
saat**

öfkene yaktık mavi sandalları

*ben seçtim yalnızlığımda boğulmayı,
gölgene sıkışmasa...*

kaybolurdu an, öfkende kirlenmesek
zavallıdır artık tenin çılgılığı

gücenmiş masada bıraktıkların
kırmızı pabuçlar
sıcak ağlamalar

koşuyorum
mavi sandalları yakıyor nefesin

ayıkласak el izlerimizi...

istediğim
uzak gözlerinden alıp seni
alnından öpe öpe avutmak

bilsen zor
göğsüme sesini bastırırken
yanağımdan gidişini akıtmak

ateş kendine çevirir dokunduğunu

aşksızlık saati

*yüreğimi burkan
baharın ufkundan yalnızlık*

sar sar uzağa
uzansan ellerindeyim
dallara konmuş gözlerim
derdim unutmak sevgisizliği
sarılmayı kurduğum umuda sitemim
sanrılarım ile konuşur rüzgâr
mağaram derin

genzimde çam kokusu
çıkaramazsın kolay kolay

duvarlar örüyorum
aramıza kozalaklardan
kör müdür ağaçlar böyle dingin
kucağımdan taşan sensizlik
usuldan ölmek için

sığınak

yanlarıma çakılmış ahlar siliyorum
ayazmalarda yıkıyorum ayaklarımı
susmuyor sızım...

düş yakamdan ey eğreti dünya
şiir kim ki
şiir benim
çok ses var
ışılığını yitirmiş
yüreğimi gömüyorum diplerine
kırılgan geceme sığamıyorum
keşmekeşte
bir sığınak
çiçekler serdim
sözün üstüne
onsuz
dirilmiyor kireç kuyusundaki dilim

yenilgi

mor gözlerinde gecenin
şöyle kıvrılıversem

her zerreme sinen toprak kokusu
az önce söyledim akan geceye

dağ ve kavak resmi
çocuk baharın gözleri
oysa
tılsımı güzün
kırağı düşen tenimde

zamanı kandırabilir miyim
gençliğe öykünsem

evcilleştirebilirim
sanırdım insanı
ve öldürebilirim yalnızlığı

sorduğun hepten ihanet
aşktan başkası girmedi aramıza

uzayan yalnızlığımda
kaç kırgınlık ördüm
gelincik inceliğinde

sensiz

el evleri kokuyor özlemim
ondandır tanışıklığım sokaklara

kızma
kolayca söylediğim güzel sözlere
bilsen
neler susuyor dudaklarımda

duysan geleceksin biliyorum
ninniler söylüyorum
koynunda yatamadığım gecelere

öptükçe doyuyorum
bahar yeliyim saçlarını okşadıkça
sevgi, başıma değmemiş anne eli

kuş telekleri

zavallılığımda dindikçe
çapraz yağmur
metal çatılardan akan zaman
29 numaralı kapıda

nerelere taşıdık belleği

*dört demir parmaklığa
tutunur
dört lokma umut
biraz çocukluk
gözlerim
uçuşan kuş teleklerinde*

sallar yapmıştım özlemde
dokunsan kaçır büyüsü

geçmişin duldasında
başkasınınmış tuttuğum el

hasret tortusu

*yokluk sana benim gibi sarılmıyordur
çıldırmaq işten değil*

gözlerim her yüzde ararken
ve sen kayıp zamanın ellerinde
durmadan büyürken

ah sonsuz yokluk
bir nehirsin demedim mi
içine suçlar bıraktığım

ellerime sığmış bir kentin
sokakları kadar bildik
dokunduğum en yabancı ten

küçük bir tortuyum
hasretten artakalan
cennetten çalınan aşka
nasıl karşı koyayım?

yalnızlık yatağı

buralarda
arama aşkı çoktan tükettik

bilirim
yalnızlık yatağı, sever düş kurmayı

ondandır
süründüğüm açmazların kokusu

tanıdıkça
sesleri taşıyor yalnızlığımın

diretmem
hüzne buladığım günlerden kalma

istedikçe
o hummalı arayışta kaybolmayı

eriyor
dokunduğum buzdan heykel

sahipsiz gölge

ucuca ekledim ötüşlerini
kanat yoksunu kuşların
ellerim sızlıyor
bilmem kaçınıcı okşayıştta

gençliğimi soğuran
hayatı verdim ellerine
boşluk adını sayıklıyor
özlem sahipsiz gölge

ağlamak en beter bela ince ince
sinsi yüzlere akıtmadan yüreğimi

söndürmüyor akşamı
avuçlarıma yazılmış yokluk

sararmış bir tenin soluğunda
kimsem yok
aklım da
ölmüş bilincini sürüyorum aşkın

unutulan yüze

boş başlangıçlara söylendik
kaçan bizdik oysa kendimizden

içim dışım soğuk demir

senin olsam büyür müydüm
bir kaç gecede böyle üvey

sandıklara kapadığım
çeyiz kokusu şimdi saçların

ararken yitirdiklerime

insanlığın acemi esiriyken
aklım

aşk hiçliğe mi

öğrenemedim
hesapsız yürümeyi

leylaklar
sokağın çocuk sesleri

bahar aldı aklımı
kayboldum
güzeldim
uzun saçlarım vardı

gülü aramadım hiç
aşktı
düşmedi yakamdan

kadınlık uzun hikâye
hiç oynamadığım çocukluk...

gitmeler

buzlar esir almış
koynuna mor bir kelebeği

küsmüş sevgilim
bir çentik, bir çentik daha
içimden güller düşmüş buza

kalbim yenikmiş, çağlara ne?
sevdiğim kopmuş

gönül almazmış sahipsiz sözler
elimde kalmış anılar utanmazca

akmaz ki bütün dereler ırmağa
bakma ufalmış ayaklarına aşkın

kopmuş tenime taktığı öpüşler
ayrılıklar da bereler
payıma

şeffaf tüller örtünsem
mor ellerimden sırdaş ağıtlarıma

seni sevdiğimi söylesem
sular donsa yüzsüzlüğümün arından

kazısam sonra ihaneti
belki ellerime verdiğin yüzleri
adımı koysam yanına
o siyah gözlerinin

gitmesen gelir miydi hatırıma?

bahar mektubu

*sevgilime mektup yazdığım
odada bir pencere dolusu yağmur*

süzülen yaz dili

kaç perde yenilenir bilmeden
baharı sevmek say
aşk leylak yağmuru
çorak memleketime

göveren sevincime
kuştüyları ebruli ırmak

albüme sıkışmış
zamanları ayıkla
aldığın içten öpüşleri
yüzüm apaçık pak
seçmek sana verdiğim
yürekte takılı
mahzun gülüşümde
içtenlik

yokluğunda derdiğim
sokak cıvıltısı
gidişe karılmış şarkı

avunmak...

diken sesleri

*kirpiklerimde uzun
bir keman çığlığı
yokluğuna birikmiş*

elimi sürdüm geceye
katran damıtıyor
payıma düşen
koyu yeşil salkımlar

alma demiştin oysa
glmelerin tutmuştu yakamdan

basa basa gelinlik düşlerime
iğnelenmiş bir duvaktın
uzağıma düşen

eriyordu gizleri
yedi katlı gök kubbenin
erdemsiz aldatmaları
yüreğimin koruklanmış
ırpınışları

sustum

*elemlerim
Özgür doruklarda
diken sesi*

hüzün kalabalık yol

*bakır rengindeydi gece
ayrılık sularda balkırken*

bir başına yürünmez
kadınlar hüznün köşe başları
ki boyarım onları ben
kadınlar durur
siyah mavi
kadınlar akar gözlerimden

*hüzün kalabalık olur
yalnızlık kentinden ayrılırken*

susturduğum acı
kılıç artığı
ki okşarım onu ben
gülmeler sarılır
kirler akar geleceğimden

*kefene belenir öfke
sessizlik üzgün evimdeyken*

kulak kesilirim fısıltılara
gönül gamzeni kırpıversen
acımasız sabahlardan içimize
bebek teni sarsak
ellerini
sevinçlerden umut damıtsak

*gülmek arsız ayıplara
ağular demlerken...*

terimizden sızan

aşkın külü olmaz, aldanıştasın

hep kordu başımı gömdüğüm
çıplak ayaklarını ısıtan tenim

kokusuna aymazlığın öldürüyor
tanımıyorsun
terimizden sızan aşkın elemini
silinmem binyıllar alır

boğuyorsun ellerinde
bitmeyen şarkımı
dallarını şebboyların
teker teker kırıyorsun
bağışlanmaz parmakların

sonsuz aşkı doluyorsun
dudaklarımıza
sonsuz aldatmalarla

vazgeçtim
uğunarak yüreğine dolanmaktan
onarmaktan düşlerimi

suçlarını azaltıyordun
çelişkilerime gömüldükçe
oysa bilmediğin gözlerim vardı
karanlıkta iki ateş parçası
aktıkça ellerimden tutan

susku

kente dönen yüzüm alev alev

gecede tutunduğum
bir aşkın yasına düşen
oltu taşları

yoksunluğun elleri kaygan

yemin edilirken
düşler kurduğum
söz vuruldu
susuzluk ne yana çarpsam

koynuma yatırdığım dağlar suskun

kumda kristal

söylemezsem boşlukta kalır dilim

*ne varsa sana yazdım ömre dair
kısalmاسın diye günler sensizlikten*

kumdan bir kalede
kristaller arıyorum
çıkan
boynuma deniz kabuğu

korkuyorum saymaktan
kaybettiklerim vuruyor nabzıma
sahil ağlıyor

kabullenmek ölgün yüzünü öyle zor
bir ulak söylüyor ayrılığımızı

eleklerden geçiriyorum
katıştığım zamanı
kıyıya vurmuş yosun direttikçe
darmadağın koyduğum koca boşluk

*kulaçlarını saysam dipteki çocuğun
yalnızlık çıbanları döküyor*

senin adın

*tütsü yakardı anılarını tazelemeye
ellerim içimdeki yangıyı tutardı*

papatyalar astım
dal dal gölgelerine

ayakbağı
delibaşıma yıldız falları
gündoğumu
senin adın

buzullara kazımışım aşkı
mevsim dönmez sanmışım

güneşten süzölmüş
duru gözlerin kıpraşmasa
çingene şarkıları söyleyecektim
sıcak
sevgili

şakıyan kuş cilvesi
dilime yakışmaz ama
pikapta eski şarkı
buğulu sesimde
gör nasıl ağlamışım

ıhlamur kokusu
gecekondu avlusu

yakamozlar damıttım
teninin altın yansımalarına

cesaretim olsa
bahçenin ipileyen ışıklarına
hapsederdim aşkı

kuğu/hüzün

*göz diplerimize yazılmış çizgiler
bölüyor uykularımızı*

*kurumlar yağıyor
daldığım pencere aydınlığına*

*düşmelere yazdığımız
sesimizde uçurum
yorulurum
saat gecenin kaçı*

*bu akşam
öyle hatırlamak istedim bizi
yanı başımızda kuğular*

*kuğuları severim, beyaz
söylencesi ölümcül sadakat
onlardan derdiğim
hüznüm saçımda tüy*

*bu uyku bölen gecede
içimi yer
yatak başında
solgun umuda savrulmak*

*tütüne sarılmak yorar ellerimi
her cinsinden kullanılmışlık*

*al götür
dağınık odaların huzuruna
ihtiyacım var*

güncemde iğde kokusu

*yoksunu oldu üzerine titrediklerim
sevginin de ümidin de...*

yüzün tazeleniyorsa
yeşilde
acıda
mavide

bir ağlasam rahatlayacağım

ışık huzmeleri çağılıyor her yana
sustun
değirmenler öğütüyor
yel artığı birikmişlerini

örselenmiş umuduna astık
ikimizi de

bir unutsam

berrak yüzünden geçireceğim
ninnilerini bebeğimin

gitmelisin geçmişine
o eski çekmede bıraktığım
güncelere

zaman sancılanıyor
ölgün yalnızlığına kadife mendilimin
gümüşe emek
bartın işi

özlemesem

günüme yapışmış
iğde kokan yüzünü

ölesiye
korkuyorum
kaybolmaktan

kim verir
"şehir, kamyon arkasında gelen"
küçük kızın rengini?

yabanlığın ellerinden tutarak
öldürmeseydim kendimi
dağ kokardı dilim
korkmazdım aynalara bakarken

az önce boyadım duvarlarımı
soyundum siyahlarımdan

tek tanıdık
boynumdaki iğne oyası
sümbül moru
kuzu kulağı
ille de gül pembesi

arzu alır yalnızlık üşür

şir

KÜL | sanat

